Ч. 33. Субота 26 (13) лютого 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (кріи неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників на-саж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Конференция провідників клюбів. — З польского Кола. — Засїдане ради державної.

В справі димісиї міністра Шрайнера пише Fremdenblatt: В деяких донесенях о димісиї міністра Шрайнера говорить ся, немов би партиї, як пр. Коло польске, ческий клюб і християньско-суспільний, знали вже від тиждня, що міністер Шрайнер уступить з кабінету. Маємо повновласть заявити, що то донесене не годить ся з правдою. Ніяке із згаданих сторонництв не знало о уступленю міністра Шрайнера, отже не могло мати ніякого впливу на постанову президента міністрів. Уступлене міністра Шрайнера наступило зовсім независимо від постанов і бажань сторонництв.

На засїданю комісиї від дорожнї п. Краве жадав поясненя, який процент віддає держава зі своїх копалень угля великим торговцям. — П. Иоаніс (ческий соц. дем.) жадав, щоби правительство погодило ся з угорским правительством що до знесеня мита від угля. — П. Штеклер (христ. соц.) говорив про дорожню молока і хоче закона, котрий би зарадив утїканю людий з села до міст. — П. Райман (соц. дем.) хоче закона, котрий має копальнї угля перевести на власність держави. — П. Шефер (соц.) жадає праці для робітників. — П. Шенфер (христ. соц.) виступає против посередництва в торговлї, против біржевої гри і картелїв та домагає ся віддовженя селян. — П. Ґуст-Ґрос (нім. поступ.) говорив про дорожню мяса. — П. Будзиновский говорив про попиране рільництва правительством, продукцию і зужиткованє худоби.

„Slav. Corresp.“ доносить, що на передвчерашнім засїданю українского клюбу по справозданю з послїдної конференциї з бар. Бінертом одноголосно ухвалено, що з уваги на незмінене становище правительства до руского народу клюб не має причини зміняти свою строго опозицийну тактику. Говорено про порядок нарад палати послів, а опісля клюб висказав рускому соймовому клюбови подяку за невсипущу працю, котрою не допустив до шкідливих для Русинів ухвал шкільних і аграрних та оборонив узискані у Відни здобутки в справі роздїлу годівляних фондів. Вкінци висказав парляментарний клюб соймовому клюбови подяку за приспішене відроченє галицкого сойму, чим звернено увагу рішаючих кругів на конечність скорого полагодженя руских справ.

На конференциї клюбових голов десиґновано пп. Ю. Романчука і Кончія на віцепрезидентів палати.

При обговорюваню дневного порядку палати п. Штайнер жадав, щоби предложенє про континґент рекрута передано комісиї без першого читаня, але против того виступив пос. Вольф з огляду на димісию Шрайнера. На се забрав голос бар. Бінерт і просив конче о швидке полагодженє сеї справи, зазначуючи, що інтерес селян вимагає того, щоби бранка відбула ся ще перед розпочатєм пільних робіт. Посол Сильвестер заявив, що німецкий вільнодумний союз аж нинї займе становище до сеї справи.

През. Патай запропонував відтак, аби палата по ухваленю рекрута приступила до першого читаня буджету і правительственного фінансового пляну, що лучить ся з буджетом. Пос. Мальфаті просив знов, щоби між першими точками дневного порядку найшло місце предложенє про італїяньский факультет, але против того запротестували посли Вольф і Шустершіц.

По висловленю надії президентом кабінету бар. Бінертом, що противеньства будуть усунені та що відносини між Словінцями і Італїянцями поправлять ся, попросив ще раз посол Кончі, щоби справу італїяньского фа-

13

ПІРАТ.

З анґлїйского — капітана Маррията.

(Дальше).

— Але ти — сказав капітан — певно не забув тих обставин? Нехай і так, хлопче, але я остерігаю тебе ще раз, як вже не раз остерігав — бо лише память на твою матїр здержує мене від якогось часу, щоби не кинути тебе в море на жир людоїдам.

— В який спосіб память на мою матїр може мати вплив на вас, я не знаю; можу лише жалувати, що она мала нещастє зіткнути ся з вами в житю.

— Она мала вплив на мене — відповів Каїн.

— Як мала би кожда женщина, котра цїлими лїтами жиє з мужчиною на тім самім кораблі; однако той вплив вскорі кінчить ся. Кажу тобі длятого отверто: память на твою матїр не здержить мене вже від нічого, коли пересьвідчу ся, що ти поступаєш дальше так, як в послїдних часах. Твою відразу до мене дав ти дуже ясно пізнати перед цїлою залогою корабля. Ти оспорював мої прикази, я маю всякі причини гадати, що ти тепер твориш проти мене заговір.

— Чиж не можу я мати до вас відрази — відповів Франціско — коли мушу глядїти на дїла такої страшної нелюдскої лютости, які творили ся на тім кораблі в послїдних часах. Чому привезли ви мене сюди і длячого держите мене в неволи? Нічого більше не бажаю, як лише того, щоби ви позволили менї відійти з того корабля. Чейже ви не мій отець, то сказали ви менї самі.

— Нї, я не твій отець, але ти є сином твоєї матери.

— То не дає вам права знущати ся надї мною, навіть колиб ви були оженені з моєю материю, що —

— Я не був з нею оженений.

— Дякую Богу за то, бо подруже з вами було би для неї лиш встидом.

— Що ти кажеш? — крикнув Каїн, зриваючи ся і вхопив молодця за ковнїр та підніс его до гори, немов би він був якою лялькою — але нї, не можу забути твоєї матери. — Каїн пустив Франціска і сів знов на своє місце.

— Робіть що хочете — сказав Франціско по хвили — на тім мало менї завнсить, чи я погибну з вашої руки, чи кинете мене в море на жир людоїдам; то було би лиш одно убийство більше.

— Божевільний хлопче! Чи хочеш мене довести до крайности? — відповів Каїн, зриваючи ся знов зі свого місця і вийшов скоро з каюти.

Суперечку, яку ми описали, чули всї люди на покладї, бо двері каюти були отверті і вікно отворено, аби впустити сьвіжого воздуха. Лице Каїна горіло, коли він вийшов по сходах на гору. Він замітив, що его перший керманич стояв коло отвору, а кількох людий з залоги, що лежали на горі недалеко каюти, попідносили голови, немов би прислухували ся до розмови, яка в каютї вела ся.

— Так дальше не може бути, пане — сказав Гевкурст, перший керманич, хитаючи головою.

— Нї — відповів капітан — навіть колиб він був моїм сином. Але що робити? Страху він не знає.

Гевкурст показав мовчки на воду.

— Заждіть, доки вас не запитаю о раду — сказав капітан, відвертаючи ся від него.

Коли то діяло ся на покладї, ходив Франціско задуманий по каютї. Помимо своєї молодости був він рівнодушний на смерть, бо нїчо не вязало его з житєм, котре в его очах не мало нїякої вартости. Він пригадував собі ще матїр, але не знав, в який спосіб она умерла, бо то держано в таинї перед ним. В семім роцї свого житя виїхав він перший раз з капітаном на невільничім кораблі і від того часу дїлив з ним своє житє. Аж до недавного часу мав він сам пересьвідченє, що есть сином капітана. Каїн як довго займав ся торговлею невільників, ужив богато часу і працї на вихованє молодця, а случайно не було тоді на кораблі иншої книжки, крім біблїї, яка була у матери Франціска. З тої біблиї навчив ся він читати, а коли его образованє поступило дальше, Каїн постарав ся о инші книжки для него. Може видавати ся дивним, що спосіб і род занятя, які вів его мнимий отець, не затроїв души хлопця; але призвичаєний від дитиньства, вважав він муринів за якісь зовсім окремі со-

культету таки уміщено на дневнім порядку палати і през. Патай обіцяв се сповнити.

На засіданю кола польского презес др. Ґломбиньский здавав справу з політичної ситуациї. Після відрочення парляменту — говорив він — мали настати зміни і в уґрупованю сторонництв і в правительстві: тимчасом доси не змінило ся нічо. В інтересї конституцийного і парляментарного житя треба з правих і лївих сторонництв палати послів утворити більшість на підставі проґрами праці і через ухилене національних спорів. Праця польского кола в послідній соймовій сесиї не у всїх політичних кругах нашого краю здобула собі признане. Кажуть, що теперішне польске коло в порівнаню з давним курияльним є слабше, для правительства уступчивійше та й меньші осягає здобутки. Бесїдник з обовязку свого відпирає ті докори, що пливуть з незнаня річи або зависти або злої волї. Коло польске в жадній справі нїколи не оказало слабости перед правительством і не оказало єї також в справі розділу годівляного фонду. „Ми згодили ся на те, що годівляний фонд має бути ужитий на ті хлїборобскі цїли, на які вкажуть покликані до сего інституциї. Лише на випадок, коли би ті фонди мали бути розділені між товариства, ми не противили ся, щоби й рускі товариства дістали участь в роздїлї на підставі числа худоби. Лише на се згодили ся ми, висказуючи заразом надію, що до такого розділу не прийде, бо сей фонд повинен бути ужитий на загальні хлїборобскі цїли. Ми згодили ся лиш на се, хоч руский клюб тиснув на нас і на цїлий парлямент своєю обструкциєю і хоч звістна ухвала сойму ослаблювала наше становиско до правительства і парляменту, бо ми мусїли станути против проєктів правительства що до балканьских договорів, за котрі правительство назначило той годівляний фонд“. Дальше презес кола вичисляв автономічні, народові і економічні здобутки теперішного кола на доказ, що оно не гірше від давного курияльного. Опісля бесїдник здав справу з нарад клюбових голов, вказав найблизший порядок нарад парляменту і отворив дискусию над політичною ситуациєю. Дискусию сю відложено.

П. Петеленц упімнув ся ще о закон про давних пенсионістів, а міністер скарбу пристав на скоре полагоджене сеї справи.

Вислїд голосованя на віцепрезидентів при вчерашнім виборі в парляменті був такий: з відданих 250 голосів п. Кончі одержав 249 гол., а п. Романчук 250 гол. П. Кончі подякував за честь зроблену вибором Латиньскій Унії та заявив, що вибір приймає. П. Романчук заявив також, що приймає вибір, падякував за довіре та запевнив, що буде обєктивно сповнювати обовязки віцепрезидента. При тій нагоді висловив бесїдник надію, що палата, котра в перве вибрала віцепрезидентом Русина, також иншими вчинками проявить на будуче свою прихильність до потреб і справедливих домагань Русинів.

Наступила перерва, аби дати послам час записувати ся до голосу в справі першого читаня континґенту рекрута.

Міністер оборони краєвої ґен. Ґеорґі вказав на вагу ухваленя закона, так аби побір міг відбути ся вчасно, т. є. між 1 марта а 30 цьвітня. Пізнїйший реченець побору був би для населеня, особливо рільничого, дуже прикрий. Отже міністер просив палату, аби в інтересї населеня і обовязаних ставати до побору, ухвалила закон як найскорше.

Пос. Поспішіль вніс іменем социяльних демократів ряд жалоб на войскову адмінїстрацию.

П. Ебенгох заявив іменем християньско-суспільних, що його сторонництво жадає також скорого ухваленя закона, так аби побір рекрута зачав ся вже дня 1 марта.

По заявах представителїв ріжних сторонництв, між иншими пос. Романчука в імени руских послів, дискусию закінчено і відослано закон о континґентї рекрута до войскової комісиї.

З черги пос. Ґрафенавер мотивував наглячість свого внесеня в справі поведеня зелїзничих урядників в Каринтії супротив словеньскої народности.

На тім перервано наради і з черги наступили інтерпеляциї до президента палати.

Слїдуюче засїдане відбуде ся в суботу рано.

Новинки.

Львів, дня 25 лютого 1910.

— **Відзначене.** Є. В. Цїсар надав радникови будівництва в міністерстві зелїзниць Павлови Прахтель Моравяньскому, в признаню его повної заслуг дїяльности при будові нового двірця зелїзничого в Чернівцях, кавалерский хрест ордера Франц Йосифа.

— **Перемиска філїя „Сїльского Господаря“** бажаючи повести систематичну працю над рільничо-господарскою орґанізациєю перемиского повіту, поклала собі метою м. и. зорґанізувати на раціональних і тривких основах сїльску торговлю, кредит і ріжні галузи промислу, а в першій мірі молочарство. Щоби се осягнути, треба ширити між народом елементарні відомости з обсягу торговлї, касовости і молочарства в тім напрямі, в якому відомости такі могуть в практицї придати ся крамарам, касиерам і молочарям. Для досягненя тої цїли постановила названа філїя уладити в часї від 27 лютого до 6 марта с. р. практичні курси для крамарів, касиерів і молочарів. Усї три курси будуть відбувати ся рівночасно. Виклади будуть: загальні — для участників всїх трех курсів разом зібраних — одну половину кождого курсу рівночасно в 3 окремих комнатах зібраних — другу половину кождого дня. Загальні виклади будуть обнимати такі предмети: 1) Теория і ідея спільництва (кооперациї) з увзглядненем нашої спілкової орґанізациї в Галичинї. 2) Законні приписи. 3) Податкові приписи. Специяльні виклади будуть примінені до даної области, а іменно: а) На торговельнім курсї: 1. Сучасний стан нашої торговлї. 2. Орґанізация спілок спет. Рочдель і торговлї загалом. 3. Купецке книговодство. 4. Купецкі рахунки і кореспонденция. 5. Товарознавство. б) На касовім курсї: 1. Сучасний стан нашої кредитової орґанізациї. 2. Орґанізация кредитових спілок. 3. Про кредит. 4. Книговодство. в) На молочарскім курсї: 1. Сучасний стан нашого промислу з окрема молочарского. 2. Орґанізация спілок продукцийних, а з окрема молочарских. 3. Машини і уладженя молочарні. 4. Молочарске дїловодство.

— **Звичайні загальні зборы** членів тов. „Руска Бурса ремісьнича і промислова у Львові“ відбудуть ся дня 11 марта 1910 о год. 7 веч. в льокали „Міщаньского Союза кредитового“, Ринок 36 II поверх з таким порядком дневним: 1) Відчитане протоколу з послїдних загальних зборів. 2) Звіт рахунковий за рік 1909. 3) Звіт комісиї контрольної і удїлене абсолюториї уступаючій радї товариства. 4) Вибір голови і 9 членів ради тов. 5) Вибір комісиї контрольної. 6) Внесеня і інтерпеляциї. Колиб о год. 7 з браку приписаного статутом числа присутних членів, звичайні зборі не могли відбути ся, відбудуть ся надзвичайні загальні зборі о годину пізнїйше то є о год. 8, в тім самім льокали і з тим самим порядком дневним, без огляду на число присутних членів.

— **Гарні офіцири.** У Львові арештовано оногди Константина Сидорова, бувшого російского офіцира, караного за фальшоване монет і видаленого з австрийскої держави. Полїция шукала его від пів року. Сидоров укривав ся у Львові, працюючи на будовах як дневний робітник або нічний сторож. Підозрівають его також о шпиґуньство в хосень Росиї. Сидоров показав незби які робітничі здібности, бо був також шлюсаром, монтером, латачом кальошів і т. и. Говорить по росийски, польски, француски і по нїмецки. — До полкової каси в Троинцї в Сербії вломили ся недавно тому якісь злодії. Слїдство виказало, що вломниками були офіцири таки того самого полку. Начальником ватаги вломників був полковник Петро Бабич, котрого вже арештовано. Навіть кількох висших офіцирів єсть скомпромітованих в сїй справі. — До сеї гарної компанії можна би зачислити також і російского директора вязниці в Кишеневі, як би то, що він маючи дїло зі злодіями яко російский чиновник міг легко від них заразити ся. З Києва доносять іменно, що там арештовано сими днями двох людий, котрі хотїли вломити ся до одного з ювілєрских склепів. На полїциї, куди заведено арештованих, показало ся, що один з них єсть директором вязниці в Кишеневі.

— **Дрібні вісти.** Шевченкові роковини буде сьвяткувати львівска громада дня 10 марта. Кон-

творіня, а та гадка не мала иншої причини, як лише вроджену лютість Европейців супротив людий инших народ.

Суть люди, котрих душа з природи є така добра і благородна, що ніякий примір, ніяке навіть найблизше зіткнене зі злом не може єї зіпсувати і так було з Франціском. Але коли він став старшим і почав думати, лютість, якої допускали ся люди супротив нещасливих муринів, стала для него зненавидженою. Згодом Каін покинув торговлю невільниками і перемінив свій корабель на розбишацкий. З початку не допускав ся він таких страшних злочинів, забирав лиш кораблї і рабував їх, але людий лишав при житю. Але на дорозї злочину іде ся незвичайно скоро вперед. Позаяк внаслїдок вказівок зловлених а відтак знов випущених на волю моряків корабель нераз був в небезпечности і кілька разів мало его вже не забрали, то в послїдних часах не даровано житя нікому. І дуже часто був Франціско сьвідком страшенних убийств.

Єго молода кров бурила ся проти того; він нераз піднимав борбу за спасене нещасливих, але надармо. Почуваючи відразу до злочинців капітана і его людий, виявив він єї недавно словами і опер ся приказам капітана, а в горячій суперечці вирвалось Каінови признане, що Франціско не є его сином.

Колиб котрий з людий або офіцирів був сказав хоч одно таке слівце, яке Каін почув з уст молодого відважного хлопця, то був би давно одержав нагороду за свою сьмілість, але в груди Каіна було чуте для Франціска, яке не дало ся убити а мало свою причину в загадках на его матїр і в привичці спільного пожитя. Єсть властивостию людскої природи, властивостию, яка не показує навіть найбільших злочинців, що чоловік мусить чогось глядати, що міг би любити, охоронювати і чимсь опікувати ся; та властивість веде его до пса або якого иншого сотворіня, коли предметом его прихильности не може стати хтось з его власної породи. Таке чувство руководило Каіном супроти Франціска і лише в наслїдок того було его житє доси забезпечене.

Молодець ходив довший час по каюті і сїв відтак на скрини, з котрої недавно встав капітан. Нараз стрілило его око голову Помпея, що заглянув до каюти і дав єму знак пальцем. Фрінціско встав, взяв фляшку з горівкою з шафи, підійшов до дверий і подав єї Крумановн, не кажучи анї слова.

— Маса Франціско — шепнув Помпей — Помпей каже і всї Крумани кажуть, що коли будуть звідси утїкати, то возьмуть і вас з собою. Помпей каже і всї Крумани кажуть, що тут на кораблї хотять вас убити. Але вас піхто не убє, доки хочби лиш один Круман жив.

Мурин відсунув відтак ніжно Франціска від себе, немов би не хотів чути его відповіди і побіг скоро назад на поклад.

(Дальше буде).

церт відбуде ся у великій сали фільгармонії. — Львівский маґістрат задумує на площи сьв. Духа заложити сквер з цьвітами і відніс ся в сій справі до Намістництва, бо часть тої площі напротив головної варти войскової належить до фонду релігійного. — Вчера відбувала ся перед львівским судом карна розправа против п. Витовда Демянчука редактора „Р. Селянина“, котрого запізвав о обиду чести п. Іван Процик за то, що Демянчук закидав Процикови якусь крадіж. За сьвідків при розправі ставали ем. проф. Свистун і о. Давидяк. Розправу відрочено в цїли завізваня нових сьвідків.

— **Про бл. п. дра А. Кобиляньского** пише др. Маковей в посмертній згадці, уміщеній у вчерашнім „Русланї“, що слїдує: „Я відвідав др. Антона Кобиляньского недавно (22 грудня 1909), щоби сконтролювати деякі відомости про Федьковича, про котрого тепер пишу, і при тій нагоді бачив я усю ту біду чоловіка, що мав іспит з теольоґії, фільософії і медицини. Далеко, майже за Львовом, за черновецким двірцем, при ул. Біліньских ч. 9, жив він у кватирі такій, що иншим разом бідний робітник красше мешкає. На дверях напись: Dr. med. Anton Kobylański, ord. 2 — 4, за тими дверми маленька кухня, а з кухнї вхід до дуже бідної і тісної комнатки з вікнами на подвіре. Ледви чи й заходив який хорий до сего лїкаря, котрий правда в недостатках потрафив сам дотягти до 73 року житя, але своїм убожеством міг і в здорових будити недовіре до своїх лїкарских відомостий, хоч може й не оправдано. Не богато й я довідав ся про Федьковича, -- старенький, добродушний дїдусь із сивою бородою говорив, правда, богато цїлих три години, але на мої цїлком конкретні питаня відповідав звичайно неясно, очивидно вже не памятав богато. Стілько всего, що я сконтролював кілька менше важних відомостий про побут Федьковича в Черніввцях від осени 1859 до лютого 1862 р., дістав его власну (Кобиляньского) фотоґрафію з тих часів тай про него самого розвідав дещо більше, що й подаю тут разом з иншими вістками до відома з нагоди его смерти.

Антін Кобиляньский родив ся 29. січня 1837 р., в селї Перерослї під Надвірною, де его батько був дяком. Низші і середні школи кінчив у Станиславові, від 1857 до 1858 учив ся на теольоґії у Львові, потім до 1861 р. на теольоґії в Черніввцях, де приняв православну віру. В тім часї пізнав ся з Федьковичем.

Не тут місце оповідати широко, яке значінє мали наука і вплив Кобиляньского на Федьковича. Але коротко треба сказати, що Кобиляньский, як рішучий народ, привернув знїмченого Федьковича до нашого народу і перший промостив єму дорогу до слави, видавши малу збірку его поезий друком з відповідною передмовою. Він одушевляв ся талантом Федьковича нелукаво, величав его і тїшив ся, що у борбі з Дідицким і иншими галицкими книжниками міг поставити від себе такий сьвіжий і ориґінальний талант, як Федьковичів. Федькович дуже поважав Кобиляньского, називав его своїм ангелом-поводатором, що завів его до сьвятинї слави, і хоч не зі всїм годив ся з ним, проте писав, що сам може его й не варт. В листах Федьковича в 1862 р. є кілька таких его величань для Кобиляньского, з котрих видко і вдячність поета і респект перед незвичайним чоловіком. Потім доля повела обох окремими дорогами.

Скінчивши православну теольоґію в 1862 р., Кобиляньский не хотів бути православним сьвящеником, лиш подорожував кількома наворотами по Німеччинї та инших краях. — Др. Маковей пригадує при сїй нагоді згадку в черновецкій ґазеті „Bukowina“, видаваній проф. Найбавером в 1866 р., де єсть згадка про К-ого і де записано, що він був проповідником старокатоликів в Липску. До сего мусимо тут додати, що в тім часї Кобиляньского за его проповіди видалено з Липска і в 1866 р. був він в Черніввцях, де на него звертано иноді увагу і називано „фільософом з Липска“.

Навівши ще деякі дати з житя бл. п. дра Кобиляньского, пише др. Маковей дальше:

„Крім лїкарюваня займав ся також винаходами і мав патенти на т. зв. фізіократичну камеру (прилад з поли медицини) і димолов чи димовлад (прилад до повного спалюваня вугля і диму Rauchverzehrungs-Apparat), однак і сї винаходи не принесли єму зиску та не виратували з біди. Перед двома роками перенїс ся з Відня до Львова і тут помер дня 8 лютого 1910.

Кобиляньский мав шестеро дїтий, котрі так поназивав: синів: Гелїос, Зорин, Лютвор і Айзіос; доньки: Прозора і Салюта. До сего мусимо ще додати, що др. Кобиляньский по свому понимав супружество. О скілько знаємо, покійник знайшов був собі подругу в Більску і жив опісля з нею у Віднї. Коли же его на поліциї з нагоди, о котрій ми вже згадали в ч. 30 „Народ. Часоп.“, розпитували і про его родинні відносини та спитали, чи він женатий, відповів він по німецки, що нї; але коли основи анатомії его не зводять, то за кілька місяців буде батьком. Та відповідь закінчила дальші доходженя і Кобиляньского пущено на волю.

— **З американьских кольоній.** В Куритибі в Бразилії зачала виходити з днем 1 січня с. р. нова ґазета під заголовком „Прапор“. Редактором тої ґазети єсть п. Клим Гутковский. Єсть то одинока українська часопись в полудневій Америцї і виходить що другий тиждень в четвер. Адреса для листів і грошевих посилок для тої ґазети єсть слїдуюча: „Prapor“. Caixa postal O. Curityba. Parana. Brazil. В першім числї „Прапора“ знаходимо слїдуючі інтересні для нас вісти:

„Дня 3 грудня м. р. в саме навечерие Воведения приїхали до Прудентополїс з Европи о. Шкірпан, ігумен монастиря і п. Рафаїл Криницкий. О. Ігумен їздили в старий край, щоб полагодити богато справ та привезти кількох сьвящеників. Не приїхали лиш один єромонах. Праця місийна для 5 отців Василиян тут на цїлу Парану над сили тяжка, а Галичина як була все глуха на стони і слези параньских Русинів так і сего року. Богато кольоній, що числить по 400 і більше родин, просить о поміч духовну. Правда, що після можности від часу до часу приїзджають Оо. Василияни, але на тілько родин, що осїли по далеких кольоніях, потрібний сьвященик, що осїб би між ними.

Товариство ім. Шевченка в Куритибі, яке займалось до тепер справою нової часописи, скликало дня 1-го грудня м. р. збори всїх Українцїв Куритиби, щоби спільно нарадитись над тим, як ту нову часопись видати, та як придбати фондів на єї удержанє. Збори отворив голова товариства Іван Кутний. Сердечними словами привитав О. Маркіяна Шкірпана і висказав радість з щасливого его повороту з Европи, а новим гостям О. Рафаїлови Криницкому і п. Климови Гутковскому, котрі приїхали разом з о. Шкірпаном, пожелав щастя на новій земли. Відтак пояснив цїль зборів і отворив дискусию. По довгій нарадї дано назву новій часописи „Прапор“, а редакцию віддано п. Климови Гутковскому. Відтак п. К. Г. поставив слїдуючі внески: 1) Вибрати независимий комітет з вісьмох осіб, котрого обовязком було би: а) видавати „Прапор“; б) стреміти до заложеня в як найкоротшім часї своєї власної друкарнї; в) збирати на ту цїль фонди і тими фондами завідувати. — 2) Розписати листи по всїх кольоніях, щоби вибрали собі свої комітети в цїли збираня фондів зі своєї кольонії на вище згадані цїли, та вести аґенцию часописи. — 3) Кождий комітет з кольонії, має вибрати з поміж себе одного відпоручника на члена до головного комітету, котрий би був обовязаний приїхати бодай раз в рік на загальні збори, зложити звіт, та щоби знав як поступає робота. — 4) Цїлій орґанізациі надати назву „Народна Друкарня“. Усї внески принято одноголосно і вибрано зараз комітет, до котрого війшли: Іван Кутний яко голова, Тимко Купчик яко касиер, Михаїл Брикайло яко секретар. Клим Гутковский і Яків Стельмах яко контрольна комісия, Іван Купчик, Михайло Роїк і Микола Мірецкий яко виділові. — На тім збори замкнено, та передано приналежні папери, дотеперішні складки, та ново спроваджені черенки, новому комітетови.

П. К. Гутковский розпочав з днем 1-го лютого вечірну доповняючу науку получену з курсом торговельним. Наука відбуває ся що дня від 7 до 9 вечір. З науки користати можуть і женщини. Оплата від особи 5 мілїв місячно. Потрібні книжки даром.

Телеґрами.

Відень 25 лютого. Перед полуднем настало у др. Люеґера ослабленє руху і зменшенє сили живчика. Недужим кидає безнастанно гикавка. Ін'екция помогла. В полудне живчик 70, гикавка устала.

Прага 25 лютого. Архікн. Франц Йосиф занедужав на катар проводів віддихових.

Монахів 25 лютого. Кн. реґент приймив в полудне ґр. Еренталя.

Берлин 25 лютого. „Berl. Tagebl.“ підносить важне значінє оголошеного вчера комунїкату о конференциі австро-угорского мінїстерства справ заграничних з канцлером держави. Важність ту збільшає ще поклик на третого союзника т. є. Італїю. Подібно обговорюють той темат і инші часописи.

Берлин 25 лютого. Ґр. Еренталь від'їхав вчера вечером до Монахова. Секретар державний Шен і австро-угорский амбасадор Сиденій-Маріч відвели его на дворець.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1[illegible]^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).